

Zpravodaj Obvodního výboru KSČM Praha 2

číslo 1/2013

STOP Nečasově vládě

Většina z nás, ať sympatizujeme s pravicovými či levicovými názory, se dnes a denně setkává s nejrůznějšími jevy, které nepříznivě ovlivňují náš život. A to někdy až na samu hranici jeho důstojnosti i existence. Pro příklady netřeba chodit v současnosti daleko. Nabízejí se také v našem druhém pražském obvodě: nízké mzdy a důchody, stoupající nezaměstnanost, zvyšující se nájemné až za míru únosnosti, zdražující se léky a zdravotní služby, růst cen potravin i jejich snižující se kvalita a tak bychom mohli pokračovat dále. To vše vede též k tomu, že naše sociální mapa se stává černobílou. Na jedné straně se akumuluje bída u stále větší skupiny občanů a na straně druhé bohatství jedinců, často získané nelegálně, tedy na úkor nás všech.

S tím se nechce spokojit a také se nespokojuje Komunistická strana Čech a Moravy. Považuje to za zlo naší současnosti, které vede ve svých důsledcích ke ztrátě životních jistot, o nichž se zmiňuje také Charta lidských práv a svobod. Z tohoto zla KSČM obviňuje i premiéra Nečase a jeho ministerské nohsledy: Kalouska, Schwarzenberga, Karolínu Peake a další, kteří se drží svého koryta zuby nehty, jen aby nepřišli o své tučné brebendy. Proto se na Vás, občany Prahy 2, obracíme, abychom společně vyjádřili Nečasově ničemné vládě rozhodné STOP.

STOP lžím, jimiž chce Nečasova vláda zakrýt svoji nekalost i neschopnost vést tento stát!

STOP ožebračování většiny našich poctivých občanů!

STOP rozkrádání majetku našeho státu tuneláři i církevními preláty, kteří nechtějí slyšet volání papeže Františka po skromnosti a pokoře církve!

STOP těm politikům v nadcházejících volbách, kteří více myslí na svůj měšec než na blaho občanů Česka, našeho hlavního města i Prahy 2!

(Red.)

Setkání občanů v čase nečasů

Komunisté spolu s dalšími občany Prahy 2 se nezalekli květnového času nečasů a setkali se na náměstí Míru, kde pod širým, byť zamračeným, nebem besedovali o svých starostech v druhém pražském obvodu, a nejen v něm. Aby jejich hlas nezapadl, pozvali si mezi sebe poslance Parlamentu ČR Mgr. Martu Semelovou a Ing. Jiřího Dolejše i Zastupitele hlavního města Prahy Petra Šimůnka a JUDr. Lubomíra Lédla. Téma takřikajíc leželo na chodníku: týkalo se krize pravicové vlády na pražské radnici a potažmo i v České republice. Toto téma, obrazně řečeno, zdvihl z chodníku předseda OV KSČM v Praze 2 RNDr. Milan Macek, CSc., který besedu moderoval. A vskutku bylo o čem mluvit.

Jak se většina přítomných shodla, kořeny pražské radniční krize, jež je těsně spjata s krizí Nečasovy vlády, spočívají především v mocenských zájmech a v touze udržet si moc i po nadcházejících volbách, které se rychle blíží. Sliby o transparentnosti uzavřených nevýhodných smluv pro metropoli i stát, boj proti korupci a finančním ztrátám, snaha o průhlednost hospodaření s majetkem města i státu jsou dávno zapomenuty. Zůstala pouze vidina teplých křesel pravicových mocipánů, která jim umožňují uspokojovat své osobní zájmy na úkor poctivých občanů hlavního města a České republiky. I to výrazně přispívá ke snižování životní úrovně a ke ztrátě životních jistot mladých lidí, zaměstnanců a důchodců.

Také tolik proklamovaná demokracie bere postupně za své. Ačkoliv opozice, zejména z řad KSČM, soustavně upozorňuje na rozevírání sociálních nůžek, kdy stále více občanů se dostává do bezvýchodné životní situace, pravicové souručenství toho nedbá. Snaží se ze svého postavení, dokud je ještě čas, vytřískat co nejvíce. Jak se účastníci shodli, a to zdaleka nejen komunisté, tipec tomu mohou zatnout blížící se volby. Tuto pravdu však neuneslo několik málo jedinců mladšího věku, zřejmě zaslepených a ohlušených lživou agitací převážné většiny českých sdělovacích prostředků, a snažilo se vyvolat provokaci, na kterou dokonce obětovalo asi tři vajíčka, nesměle vržená směrem k mikrofonu. Tím ale jenom podpořili přítomné i mnohé kolemjdoucí v jejich názoru o neudržitelnosti pravicové vlády, a to nejen v Praze. Výstižně to vyjádřil jeden z kolemjdoucích, když se nechal hlasitě slyšet: „Už je načase konec Nečase!“ Smích ostatních mu v tom dal za pravdu.

(Z)

Dnešní Vinohrady

Vážení občané Prahy 2, v poslední době je Vám, stejně jako mně, jemuž je „dvojka“ také domovem, prezentováno, že žijeme v luxusní čtvrti. Touto prezentací jsou ospravedlňovány vysoké nájemy, často ne vždy rozumné investice radnice a podobně. Jinak se tzv. obyčejný občan s luxusem ve své čtvrti nepotká.

Tak tomu ale vždy nebylo. Ponechme tentokrát stranou činže a vzpomeňme např. obchodní síť na Vinohradech před převratem. Byla zde hustá síť obchodů s potravinami, domácími potřebami, textilem, prádlem, hračkami, knížkami i ostatním zbožím. Nyní je tady ráj bank, heren s automaty atd. Z obchodů se lze setkat tak akorát s prodejny drahých kuchyní a postelí, se starožitnostmi a zastavárnami. Potraviny jsou pouze ve Vinohradské tržnici, kde nemají valnou úroveň, přičemž sortiment je navíc omezený. Druhou možností je

zakoupení si potravin u vietnamských obchodníků, kteří odhadli situaci v zásobování a zřídili si nejrůznější obchůdky, ne vždy však zatím odpovídající kulturním a hygienickým zvyklostem prodeje.

Nevím, jak kdo si představuje rezidenční čtvrt, ale takto já ne. Přitom stačí se vydat kousek za hranice sousedního obvodu, kde je to jiné. Obchody jsou tady zachovalé, upravené, lidé si mohou koupit v místě bydliště co chtějí a potřebují, nemusí putovat za běžným nákupem lán světa. Čím to asi je? Možná i radními, jimž není život, obrazně řečeno, pana Nováka, lhostejný.

Č. S.

Pes je v tom nevinně

Je známé rčení: „Pes přítel člověka.“ Že tomu tak opravdu je, není pochyb. Když se stane neštěstí, jako kupříkladu nedávno v pražské Divadelní ulici, zpravidla zde pomáhá i pes. A to s nasazením svého života. Bylo o tom napsáno nespočetně nádherných knih a zfilmováno mnoho poutavých příběhů. Proč to všechno vzpomínám? Proto, že když chodím

po Praze 2, často si všimnu přibývajících cedulí: Zákaz volného pobíhání psů, Zákaz vstupu psů na trávník a podobně. Pátral jsem po tom, proč těchto cedulí přibývá? Hlavně asi proto, že psi znečišťují trávníky a chodníky.

A teď z jiného soudku. Bydlím na Praze 2 blízko Riegrových sadů, kam si lidé často chodí odpočinout - zvláště jeli pěkné, teplé počasí - od městského shonu a hluku. Hrají tady různé hry, polehávají na trávnících a nezřídka si zde uspořádají rodinný či přátelský piknik. Odpočinek zpravidla s podvečerem končí a lidé odcházejí domů. Co ale po nich zůstává je leckdy nesrovnatelné s pozůstatky po psech: poházené papíry, láhve, střepy, potraviny všeho druhu, zkrátka nepořádek. A k tomu často navíc rozbité a pomalované lavičky, zničené koše na odpadky i jiná zařízení parku, nemluvě o polámaných keřích a stromech, což stojí, suma sumárum, daňové poplatníky nemálo peněz.

Vraťme se však ke psům. Lidé si je i díky různým zákazům, které se týkají psů, přestávají pořizovat. A to ke škodě věci. Psi třeba přispívají k pracovním příležitostem, ať se jedná o veterinární ordinace, nebo prodejny se psím krmivem a potřebami. Také poplatky ze psů nejsou v rozpočtu radnice zanedbatelné. A to nemluvě již o terapeutických účincích zvířat, zejména psů, které jsou někdy jediným živým tvorem v blízkosti osamělého člověka.

Aby mi bylo dobře rozuměno. Tento článek ale není hlavně o psech, i když se v něm o nich hodně hovoří. Je o lidech. Pořádných a nepořádných, slušných a neslušných, sobeckých a nesobeckých. O těch, kteří si umějí vážit společného majetku a těch, kteří jej znečišťují nebo dokonce ničí. Proto, mluvíme-li o psech, mluvíme také o lidech. Marně se totiž neříká, jaký je pán, takový bývá i pes.

S. Čech

Pravda o KLDŘ

Nedávno se z iniciativy Společnosti česko-korejského přátelství uskutečnila na společném sekretariátu OV KSČM Prahy 2 a 5 beseda se zástupci velvyslanectví KLDŘ v Praze. Jak na ní bylo řečeno, příčinu konfliktu mezi USA a KLDŘ je nutné hledat již v minulosti. Korejský poloostrov svou polohou má strategický vojenský význam. KLDŘ na

severu sousedí s ČLR a udržuje s ní přátelské vztahy. USA mají na jihu poloostrova svoje vojenské základny s atomovými zbraněmi namířenými nejen proti KLDR, ale i ČLR. Pakliže by se USA povedlo ovládnout celý Korejský poloostrov, základny by se posunuly na sever blíže k ČLR a více by ji ohrozily.

O to se USA snaží již od roku 1957, kdy přivezly na tento poloostrov atomové zbraně. Od té doby se čas od času uskutečňují na Korejském poloostrově masové vojenské

manévry, hlavně za účasti vojáků USA a Jižní Koreje. Tato demonstrace síly slouží zejména k zastrašení KLDR a ČLR.

Šance na konstruktivní jednání mezi USA a KLDR zatím není. Proč? Vysvětlení je jednoduché. USA klade KLDR podmínku, že zasedne ke stolu pouze v tom případě, když se bude jednat o odzbrojení od atomových zbraní KLDR. Tyto zbraně jsou však pro KLDR zárukou, že její suverenita na Korejském poloostrově nebude nikým narušena.

KLDR se schůzce nebrání a je připravena zasednout k společnému jednacímu stolu. Avšak tehdy, když USA a ostatní státy zruší vojenská cvičení a odsunou vojáky i vojenskou techniku ze svých útočných pozic. Bohužel o tomto požadavku nechtějí USA ani slyšet.

Na besedě přišla řeč i na tolik našimi sdělovacími prostředky zdůrazňovaný hladomor v KLDR. Jak bylo věcně ukázáno, informace o hladomoru se zakládá na lži těchto prostředků. Nebylo důvodu tomu nevěřit. Sám jsem se přesvědčil v rozhovorech s našimi turisty, kteří v KLDR pobývali ve městech i na venkově, že se zde s hladomorem nikde neseťkali. Také jejich poznatky pak korespondují se závěrem besedy, že lidé v KLDR chtějí žít v přátelském vztahu s ostatními mírumilovnými lidmi na Korejském poloostrově i jinde ve světě.

S. Čech

Za Haškem na Vinohrady

Je omyl zamířit za spisovatelem Jaroslavem Haškem na Žižkov. Ano, sem chodíval za „Habánem ze Žižkova“, tedy Frantou Sauerem, bohémem a všeho schopným kumpánem všelijakých legráček. Habán měl ale také velké zásluhy. Nejen pokud jde o poražení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Ten jako výsměch husitství chtějí nechat

znovu postavit někteří pražští radní. Sauer byl ale také prvním vydavatelem ještě sešitového Švejka. Nás, pokud jde o Haška, zajímají především jeho „vinohradské pobyty“.

Přece jen ale ještě na chvíli odbočme. Přesuňme se trochu níže v druhém pražském obvodu. Dolů k Vltavě. Zastavme se na chvíli v Žitné. Sem v roce 1884 chodíval jedenáctiletý Jaroslav, syn profesora nedaleké německé reálky Josefa Haška. Neměl to z domova, který Haškova rodiny stále střídala, daleko. Vyjmenujme si místa jejich tehdejších bydlíšť, jež se nalézají v Praze 2 – je to Ječná 548, Karlovo náměstí U Podušků, Sokolská, Na bojišti, Štěpánská, Lipová. Prý tato věčná stěhování měla na jeho dětskou duši nedobrý vliv. Osud ho však poslal namísto německého ústavu do ústavu českého, kde navíc jeho profesorem nebyl nikdo

jiný než Alois Jirásek. Pamětníci Haška popsali jako spíše vážného, než veselého, zamklého, bojácného. Jenže předčasná smrt jeho otce malého Jaroslava změnila. Přestal se učit. Propadl a nakonec musel ze školy odejít. Přece jen však dostudoval. To na Obchodní akademii v

Resselově ulici – býval zde profesorem Josef Václav Sládek – i když ani zde to s jeho studijní morálkou nebylo právě nejlepší. Byla to však vyhlášená škola. Později mezi její absolventy se počítali i Adolf Branald, Vladimír Neff či Jan Otčenášek.

Pak konečně se Haškovi odstěhovali na Vinohrady, i když Jaroslav se sem dolů, do míst svého dětství, později často vracíval. Bydlil tu totiž dlouhá léta jeho kamarád malíř Josef Lada – v Ditrichově 6 – a Jaroslav zde u něj dokonce nějaký čas pobýval.

Nebyl zvyklý na jeden domov. Proto ho nacházíme bydlet u přátel, či alespoň u nich přespávat. Kromě Lada a Sauera to byl i Longen bydlící tehdy v Lužické ulici. Jenže to už bydlíštěm Haška se stávaly hospůdky a kavárny, kde přátelé z umělecké a intelektuální společnosti u piva probírali politické i společenské dění. Byla to například kavárna Demínka v Anglické ulici, kde se scházel s S.K. Neumannem, Fráňou Šrámkem, Jiřím Mahenem, Františkem Gellnerem, Karlem Tomanem, či třeba hospoda U zlatého litru, kam chodíval již starý Jakub Arbes. S Haškem bývala i jeho společnost proslavená setkáními a pijatikami v Kravíně. Sem chodívali Lada, Eduard Bass, malíř Brunner, Viktor Dyk, František Langer, Josef Mach, nakladatel Karel Ločák... Tady také vznikla i Strana mírného pokroku v mezích

zákona, jež zcela vážně kandidovala Jaroslava Haška do doplňovacích voleb do Říšské rady. Tato strana dokonce vydala svůj Manifest, jenž podepsali výše uvedení a další účastníci schůzek v Kravíně, ale i Bohumír Šmeral a policejní komisař dr. Slabý. Strana měla i svou hymnu, kterou složil Josef Mach...

„Milion kandidátů vstalo,
By oklamán byl bodrý lid,
by voličstvo jim hlasy dalo,
prý ochotně je chtějí vzít.
Ať prudký pokrok chtějí jiní,
Násilím zvracet světa řád,
My pokrok mírný chceme nyní,
Pan Hašek je náš kandidát.“

V Kravíně zřejmě vznikla i postavička „bodrého vojáka Švejka“. Inspirace k ní ovšem měla počátek jinde. V domě, v němž bydlela jeho matka i on sám, v ulici Na bojišti. Tady prý žil jakýsi Josef Švejk, domovník v domě, kde se nalézal a dodnes nalézá hostinec U kalicha. Sem někdy Jaroslav Hašek zašel, poseděl se štamgasty, popovídal si a dokonce se zastavil v domovníkově bytě. Našel zde tehdy už jen syna, který se jmenoval stejně – Josef Švejk. Když pak dostal nápad napsat o „pitomci u kompanie“, vypůjčil si jeho jméno. Před válkou ho však zapojil do jiných osudů, než známe z jeho světově proslulého díla.

A ještě jeden pobyt ve zdejší lokalitě si musíme připomenout. Je to dům, kde bydlela rodina jeho ženy Jarmily - Mayerovi. Sem se k ní na čas v roce 1910 po svatbě nastěhoval a žil zde zřejmě do jejich rozchodu po narození syna v roce 1912.

Po návratu z Ruska se již na Vinohrady nevrátil.

Jaroslav Srbek